

Philippe Karl předvádí uvolnění huby koně udidla směrem do koutků. Jak vysoko udidlo vytáhne, záleží na tom, jak brzo kůň zareaguje - pootevřením huby, zvýknutím, pohybem jazyka či podobně.

Jméno Philippe Karl jistě není mezi koňářskou veřejností úplně neznámé; minimálně mezi tou, která se aspoň trochu zajímá o drezuru a o dění na současné mezinárodní sportovní scéně. Co však o něm lidé vědí? Že jezdí s rukama nahoře? Že pracuje podle Bauchera? Že intenzivně bojuje proti moderním trendům výcviku sportovních koní? Ale to je velmi málo, velmi zkreslené a velmi nespravedlivé vůči osobnosti, kterou tento šarmantní, zkušený, trpělivý a inteligentní Francouz ve skutečnosti je! Ráda bych vám ho představila trochu blíže - očima člověka, který už čtvrtým rokem na jeho kurzech vidí, jak se skutečně chová k nejrůznějším koním i jezdcům, a taky ušima, které slyší přímo z jeho úst moudrá a pravdivá slova nejen stran výcviku a koní.

Philippe Karl bez mýtů i bez pozlátka

O kom vlastně mluvíme

Philippe Karl (nar. 1947) se původně měl stát lékařem, ale ve svých 21 letech zanechal studií na medicíně a rozhodl se věnovat koním. Tři roky pak studoval chovatelství v Centre d'Enseignement Zootechnique v Rambouillet a ve francouzském národním hřebčíně Haras National du Pin. Oficiální licenci učitele jezdeckví získal v roce 1971.

V letech 1972 až 1979 vedl oddělení jezdeckví v Centre d'Enseignement Zootechnique

v Rambouillet, kde byl odpovědný za různé disciplíny profesionálního tréninku. V letech 1980 až 1985 provozoval svoji vlastní jezdeckou školu. Během celé té doby pravidelně soutěžil ve všestrannosti a parkurovém skákání.

V roce 1985 ho generál Pierre Durand povolal do Francouzské národní jezdecké školy Ecole Nationale d'Equitation v Saumuru, kde Philippe Karl působil jako „ecuyer“ (= jezdec) u prestižních Cadre Noir. Zde se proslavil především prací s koňmi na dvojité lonži, a to

skokovými ukázkami i cviky vysoké školy. Účastnil se také jezdeckých show. Této práci věnoval 13 let, během nichž s Cadre Noir procestoval Francii a velkou část Evropy. Hodnotnými „pozůstatkem“ té doby jsou i dvě vynikající knihy: Vysoká škola na dvojité lonži a Klasické jezdecké umění.

V roce 1998 však Ecole Nationale d'Equitation opustil, nesouhlasil se směrem, jakým se tamní jezdeckví začalo ubírat; ve snaze zůstat stále v „kurzu“ se i centrum klasického ježdění